

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. II. Vt autem plenè acquiescamus, iudicemusque omnia optimè fieri, ostenditur quod finis vltimus omnium actionum Dei, sit eius Gloria. Hinc desumitur noua praxis gaudendi in rebus prosperis, quae & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

rari non possit euentus ille, quem suis rebus, hoc est, vniuersitatis administrationi rectæ, iudicauerat expedire. Euentus itaque iste à Deo est : & hoc fatis est vt acquiescam.

§. II.

Vt autem plenè acquiescamus, iudicemusque omnia optimè fieri, ostenditur quod finis vltimus omnium actionum Dei, sit eius gloria. Hinc desumitur noua praxis gaudendi in rebus prosperis, quæ & aduersis conuenit.

8. **A**lterum tranquillitatis fundamentum, quodque adhuc vacillanti, dubitantiq; an conuenientissimo modo Deus exequatur omnia, planè satisfaciens, est, id sibi habere præstitutum; Finem vltimum quem sibi præfixit Deus, nullum alium esse, quàm Diuinitatis suæ honorem & Gloriam; quæ quidem in eo primò est posita, vt creaturas ratione præditas in æternæ salutis portum inducat: Deinde vt conuenienter totam hanc mundi machinam, quâ tanquam naui ferimur, in hunc finem dirigat prouidus Deus. Certè negare non possumus totam hanc cælorum, elementorumque molem humanis planè vsibus subseruire; neque adeo esse vt sint, quàm vt homini, secundum naturæ suæ necessitatem, bene sit. Non autem Deus vult homini, vt ei à creaturis cæteris bene sit, nisi quia præ cæteris omnibus, meliùs vult vt sit homini, non autem melius esset homini, nisi ad altiora destinatus foret homo à Creatore Deo. Si enim aliud futurus non est, quàm quòd nunc naturâ est, melius certè homini præ cæteris creaturis non erit, quæ & hoc quoque naturâ sunt, quod sunt. Verùm altiozem tibi, ô homo, dignitatem prouidit Deus: ad cælum duceres ô Natura, supra Naturam prouehenda; hoc tantum felix nomine, isthuc quòd duceres.

9. Ad hoc omnia collinant Dei studia; ad hoc orbium cælestium globos, ad hoc Solem, ad hoc terram, elementaque omnia conseruat, fouet & gubernat; non vt illa sint, sed vt tibi sint, tibi que seruiant. Sic nauclerus instrumentis suis inuigilat, nauis curam gerit, oblinat, firmatque, vela construit, expandit, ventos captat,

*Omnia
Deus pro-
per homi-
nem, homi-
nem verò
fecit pro-
pter gloriâ
suam.*

captat, gubernaculum tenet manu; non vt gubernaculo, naui, velisue bene sit, non quod ventis palcatur aut delectetur; sed quod vectorum, viatorumque bonum adamer, eosque in portum statuat inducere saluos & incolumes. Ita prorsus dicendum est; Deum totam hanc machinam curare, omnes rerum omnium vicissitudines obseruare, discutere, ordinare, tantum te o Mortalis in felicissimam illam patriam vt inducat; isthic a te summo suo gaudio, tuaque felicitate etiam summâ, totâ deinceps æternitate vt audiat magnificum illud, *Benedictio & claritas, Apoc. 7. & sapientia, & gratiarum actio, honor, & virtus, & fortitudo Deo nostro, in secula seculorum. Amen.*

O admirabilem & nullis vocibus explicandam bonitatem & misericordiam! nescio sanè an non dicere debeam, nimis facilem tanti Numinis humanitatem! Humanus certè nimium est, etiam antequam homo factus sit Deus, humanus adeo vt homo factus fuerit, tantum vt homo fieret dignus Deo. Verum quid id Dei intererat, ab homine miserrimo laudari eum, quem *Astra* Iob 38. *laudant matutina*, hoc est, Angeli in ipso mundi exordio pro Deo suo stantes, Numini semper grati quia felices, & felices quia grati? imò quid Dei magis intererat ab homine salutari, quam a minimo qui inter Arabiae deserta ignotus repit, angue aut vermiculo? Hic sanè vela contraho; vocem comprimo, & misericordiam generi humano præstitam quam non capio, supplex tacitusque adoro. Ita tamen est: Gloriam suam quærit Diuinum Numen: nam vt disertè Deus ipse apud Salomonem faretur *uniuersa propter semetipsum operatus est Dominus* adeo vt, quantum Prou. 16. video, circulum faciant Deus, creaturæ cæteræ, & homo. A Deo namque prodire veluti e fonte creaturæ omnes, idque vt hominum commodis inseruient; homini autem præstitum est, vt laud Deum illò fructurus redeat; & hoc modo per hominem cæteræ creaturæ, saltem per obsequium homini præstitum, ad omni boni fontem Deum reuertuntur. Verum quò me tandem auexit materiz suauitas?

Illud iam ago, illud vrgeo. Quòd si omnia ad gloriæ suæ manifestationem referat Deus, gloriæque suæ sit prorsus auidissimus, quâ quæso ratione credam ego, non eum optimè, agere vniuersa; hoc est, eò modò qui ad gloriæ suam prouehendam maxime conducatur? Homines gloriæ cupidè, quòd non semper emoliantur

igitur rursus
acquis-
scendum est
omnibus
uentibus
qui à Deo
sunt, gloriæ

moliantur quæ maximè sunt honorifica ; id quidem est , quia non sciunt semper quid sit honestius, neque quæ sciunt, semper volunt, neque quæ volunt, semper possunt in rem deducere. At verò Deum video & scire, & velle semper, id quod honestius, id quod decentius, id quod famæ suæ est conducibilis. Et enim

Psal. 134. potest quidquid vult, *omnia namque quæcumque voluit fecit in celo & in terrâ.* Quid igitur hæreo ? quin id statuo, omnia optimò à Deo facta fuisse modò, eòque qui Dei Sapientiam famamque maximè proclamaret ?

12. Certè æquè facile est Deo serenare cælum quam nubibus obducere ; æquè facile pace totum orbem moderari, quàm bellis infestare ; æquè facile diuitias mihi tribuere, quàm premere paupertate ; eodem stat opere morbis corpus meum affligere, quò valetudinem conseruare ; neque vt me in viuis retineat magis laborandum est Deo, quàm vt è viuorum numero expungat. Cur igitur id iam facit Deus ? certè quia modò mors, modò vita, modò valetudo, modò infirmitas, modò bellum, modò pax, modò serena aura, modò pluuia honori eius propagando prouehendoque, sine villo dubio est conducibilior. Dubium autem omne tollit quòd sciam *Vniuersa propter semetipsum,* hoc est, propter gloriæ suæ manifestationem *operatum esse Dominum.* Manifestatio autem ista plena atque perfecta, tunc fiet, cum non in enigmate, sed facie ad faciem sapientissimam illam Mentem, eiusque consilia dabitur intueri.

13. At inquires, culpâ meâ stupiditateque propriâ mihi euenere plurima, quæ facile fuisset euitare : culpâ meâ pauper sum, culpâ meâ in morbum incidi. Ita sanè sit ; sed vt verbo vnico faciam satis, id scias, illam ipsam quoque quam agnoscis culpam, instrumentum fuisse Deo, quo te bonis tuis exueret, te verò infirmitate hæc opprimeret, quam eò tempore tibi iudicauerat expedire, suæque gloriæ promouendæ maximè conducere.

14. Atque hinc quidem pulcherrima sese praxis ratioque aperit, quâ tam in aduersis, quàm in prosperis gaudere quis possit solide, sibi gratulari. Arrideant sanè prospera, per me licet ; sed si verò solidòque gaudiò vis repleti, arrideant non adeò, quòd ex voto tibi fluant omnia ; placeant diuitiæ, non adeò, quòd tibi commodæ ; placeat valetudo, non adeò, quòd naturæ grata ;

Hinc doc
ducitur
praxis quâ
in prosperis
solidè
gaudent.

placeant dignitates, non adeò, quòd clarum te faciant omnibusque conspicuum; quàm quòd istis te bonis affluere Deo visum fuerit; adeoque te vsus fuerit tanquam instrumento, quòd liberalitatem suam, diuitiasque demonstraret; te esse per quem suam pulchritudinem, industriam, mentis aciem, misericordiam, cæterasque perfectiones in suâ Diuinitate latentes quasi excudit, prælo exprimit, & tandem manifestam in lucem dat. Nam vt proximo Tractatu dicebamus *Ipse dixit & facta sunt.* Prout te Psal. 11.

*Quaque
Et in ad-
uersis gau-
diâ mentis
continua-
bit.*

Gratulare igitur tibi, non quòd ex voto tuo sis id quod es, sed quòd Dei arbitrio orique sis conformis; qui quidem hoc iam sibi gloriosum esse censuit, suauem, commodam, pulchramque per te, tanquam oris Diuini sobolem, vocem efformare. Et hæc sanè non vulgaris aut è naturâ petita gaudendi ratio est; Diuina est, supernaturalis est, ideoque firma & inconcussa. Si enim cum diuitijs abundas, ideo tantùm gaudes, commodè quòd sit tibi; certè paupertas cum ingruerit, mutata erit gaudendi ratio, adeoque & mutanda est animi affectio. At verò si hoc tibi placuerit, quòd pro suâ voluntate & arbitrio vocem, quàm voluit, per te Deus efformarit; sanè tum cum è dignitate quam obtinuisti, in minorem fueris redactus ordinem, cum diuitijs exutus, cum valetudine tentatâ conciderit pulchritudo corporis, gratiusque vigor emarcuerit, illico dices, Ah! mutata est vox Dei: rudior est modò, dimissior & asperior. Ita fit, tamen Vox eius est, *Ipse dixit, & factus sum id quod sum.* Certè non minus fistula, si ratione prædita sit, gaudeat, in altos si infletur tonos, quàm si in demissos; neque si in epitalamicos adhibeatur modulos, quàm si in lugubres lessos efformetur. Idem est os artificis quod applicatur, idem anhelitus qui inspirat tonum, eumque qui placuerit artifici, quemque nomini tuo & honori, pro variâ opportunitate locorum & temporum, magis iudicauerit expedire.

Instrumentum te crede, per quod Deus suam gloriâ manifestat.

Sic prorsus nobis agendum est, si semper gaudere optamus. Non id spectandum est quod sumus, sed per quem. Adeoque congratulandum nobis etiam in asperis, etiam in duris, etiam in humilibus, quòd simus instrumentum gloriæ Dei, hoc est, per quòd voluntatem suam mundo manifestat. Igitur in omnibus *fit nomen Domini benedictum ex hoc nunc vsque in seculum.* 16. Psal. 111.
men

men Domini, hoc est, fama Dei & gloria Dei euulgetur totò profus Vniuersò; *ex hoc nunc* id est, ab hòc quò nunc premor morbò, ab hâc quâ nunc premor calamitate, in omnem retro æternitatem. Ah! quanto solatio id fuerit, id si quis secum perpendat, instrumentum sese esse, quò gloriam suam Deus faciat manifestam! & quamuis modò leniter, modò asperè, modò lætè, modò lugubriter, modò clarè, modò obscurè, modò altè, modò dimissè inflat; semper tamen modulatur, prout gloriæ suæ declarandæ maximè sciuit conuenire.

17. Atque inde mentis nostræ quies turbatur, quod finem hunc, quem sibi Deus proposuit, non agnoscimus, sed potiùs interuertimus. Eodem in opere spectat Deus gloriam suam, tu commodum tuum, tu gloriam tuam, tu dignitatem tuam; omnia adèò ad proprios, tibi quæ à te ipso præscriptos fines deriuantur. Ergo quid mirum si turbentur omnia? in alia profus abitis, Tu & Deus, in diuersa funem trahitis. *Quis autem restitit ei, & pacem habuit?* quis vector pacem habuit qui nauclerum non sequitur, aliumque quam ipse atque aliò trahit funem? certè pacem habiturus es nunquam, nisi hoc tibi placuerit, quod summo machinæ totius placuit Magistro. Commodum tuo studet, sic tamen vt non negligat gloriam suam. Vtrum tu præferendum iudicas? An non bona, sancta, & iusta est Dei voluntas, nisi quando tibi fuerit commoda & iucunda? aut tu vis Deum velle, sibi id honori vt ducat, quod tibi maximè est commodum? Audi Augustinum, *Voluntas Dei est aliquando vt sanus sis, aliquando vt egrotas; si quando sanus es, dulcis est voluntas Dei, quando autem egrotas, amara; non es recto corde, quia non vis voluntatem tuam ad Dei dirigere voluntatem, sed contra.* Quod sanè profus est absurdum. Sanctissimæ autem Voluntati Dei si tuam interponis, imò & opponis, iam non te finem à Deo sibi præstitutum, sed propria nescio quæ emolumenta sectari, manifestum est. Illud enim indubitatum est, vltimum & quò tandem diriguntur omnia, esse manifestationem Gloriæ Dei.

*Neque tu
modò ma-
nifestauit
gloriæ Deo
præscribit.*

Aug in
psal 35.